

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 66.

Tiende Session.

30te Møde.

Onsdagen den 18de November. Kl. 6 1/2 Aften.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (Fortsat): Hvad de andre Forslag angaaer, tilstaaer jeg, at jeg, hvis jeg var Medlem af Thinget, ikke vilde stemme derfor. Med Hensyn til det første Forslag til § 12, skal jeg bemærke, at Lovforslaget ikke siger Andet, end hvad der i over et halvt Aarhundrede har været gjældende Regel. Naar En stiger Her er en Hest, den har den og den Sygdom, vil Du tage den alligevel, og den Anden gaaer ind derpaa, da er det et Tilfælde, der aabenbart ikke kan falde ind under Lovens Bestemmelser, det kan der ingen Tvivl være om. Hvad det andet Forslag angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ikke seer, hvorfor den, der vidende sælger en Hest, som har smitsom Sygdom, selv som denne er af en mildere Charakteer, ikke skal kunne straffes. Det er jo ikke nogen stor og blodig Straf, der er Spørgsmaal om, men kun en Mulkt, og naar En forer en Anden bitterligt bag Lyset, finder jeg det, at han straffes, at være ganske i sin Orden. At det sidste Forslag til § 12 skulde være en Redaktionsforandring, kan jeg virkelig ikke indrømme, ihvorvel jeg ikke vil modsigge, at det jo godt kunde staae saaledes. Angaaende det første Undringsforslag til § 13 maa jeg bemærke, at saaledes som der staaer i Lovudkastet: „udredes af Amtsrepartitionsfondet eller af vedkommende Kammertasse“, stemmer det ganske med den Redaction, det i sin Tid erhjaldt i Landstinget. Det er klart, at, naar Udgifterne

udredes af Amtsrepartitionsfondet, er det for den Deels Vedkommende, for hvilken dette Fond gjælder, altsaa for Landets, og det er klart, at, naar der staaer: „af vedkommende Kammertasse“, maa det være for Kjøbstædernes, og ikke for Landets Vedkommende, for hvilket der jo ingen Kammertasse er. Denne Tydeliggjørelse er altsaa aldeles oversflødig.

Drejer: Jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg paa ingen Naade kan finde den ærede Ministers Indvendinger mod Forslagene afgjørende, og jeg maa aldeles bestemt ansee den paaagjældende Pænsus i § 13 for oversflødig. Men, da hverken dette eller de øvrige under Forhandling værende Undringsforslag til nærværende Affair er i mine Dine af en saadan Bigtighed, at jeg vil forcere dem til Afstemning, især efterat hvad der for mig var det Væsentlige og Bigtige — Forslagene til § 10 ere forkastede. Jeg skal derfor, hvis de øvrige Forslagsstillere ikke fastholde de til §§ 11 og 12 stillede Undringsforslag, gjerne for mit Vedkommende bekvemme mig til at tage dem tilbage, saa meget mere, som Offeret rimeligviis ikke vil være stort, idet den høitærede Ministers stærke Modstand og Thingets ringe Understøttelse kun altfor tydeligt værdse om Forslagenes Skæbne, hvis de afstemmes. Jeg veed ikke, hvad mine ærede Medforslagsstillere mene i saa Henseende.

J. Rasmussen: Ja jeg slutter mig til, hvad den ærede sidste Tale har yttret: jeg skal ogsaa for mit Vedkommende gjerne tage dem tilbage.

Faurichou: Ja, jeg ogsaa.